

Úvodní část této třídílné studie amerického bělošského nacionalisty W. L. Pierce si můžete přečíst **ZDE**.

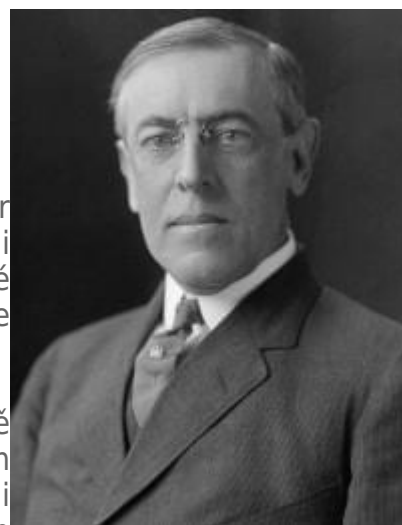
Autor: William Pierce

Na Prvním sionistickém kongresu v srpnu 1897 prohlásil Theodor Herzl při nástinu svého plánu na využití války mezi gójskými národy ku prospěchu židovských snah: „Po skončení evropské války se sejde mírová konference. Na tento moment se musíme připravit.“ 1]

Když tedy Pařížská mírová konference 18. ledna 1919 konečně začala, byli Židé připraveni více než dobře: zajistili si předem výhru jistěji než byt ten nejprohnanější falešný hráč. Všichni spojenečtí vyslanci – především ti britští a američtí – byli předem „zpracováni“: Často opakovaně čelili přemlouvání, vyhrožování, byli upláceni, nuceni a nakonec umluveni k podpoře sionistických požadavků na vyrvání Palestiny z turecké moci a následné předání kontroly sionistickým Židům.

Židé se také podíleli na přípravě pokladů, seznamujících delegáty s historickými, politickými a ekonomickými fakty, potřebnými pro jejich misi. Proto v materiálech připravených „zpravodajskou sekci“ americké delegace v kolonce „doporučení“ stálo, že „Židé by měli být podpořeni v návratu a kolonizaci Palestiny“ a americká vláda by měla v budoucnu „uznat Palestinu coby židovský stát, jakmile se ten stane realitou.“ 2]

Nádavkem se většina předních sionistů sjela do Paříže, aby jednání mohli sledovat zblízka a případně „postrčit“ delegáty správným směrem. Louis Brandeis byl přítomen střídavě – jeho chránělec Felix Frankfurter ho suploval v době nepřítomnosti; Chaim Weizmann pendloval mezi Londýnem a Paříží; rabín Stephen Wise přijel z New Yorku; a Bernard Baruch – bohatý wallstreetský spekulant s komoditami, který si nakonec získal na Wilsona vliv srovnatelný s Brandeisovým – byl oficiálním členem americké delegace. 3]

Woodrow Wilson

Bernard Baruch

Někteří spojenečtí představitelé nepochybně cítili sympatie k sionismu i díky v dětství podstoupené indoktrinaci v nedělních školách prostřednictvím příběhů o „vyvoleném lidu“ a „zemi zaslíbené“. Na začátku 20. století byly tyto postoje vcelku běžné i mezi vrstvami jinak inteligentních a sofistikovanych Britů a Američanů. Podle všeho mezi ně náležel i britský ministerský předseda Lloyd George, který mj. čas od času dával svým kolegům v britském parlamentu drobné lekce o Starém zákoně.

Židé však svou důvěru nevěřili do biblických pověr. Jako hlavní argumenty při přesvědčování delegátů posloužily peníze a politický vliv, uplatňovaný skrze jejich stále pevnější pozice v tisku. Nejsilnějšímu vlivu se těšili mezi Brity a Američany – a jejich faktická kontrola slabého a zmateného Woodrowa Wilsona pak byla trumfovým esem.

Rabín Wise později vzpomínal na rozhovor s Wilsonem v průběhu jednání: „Pane prezidente“, řekl jsem, „světové Židovstvo na vás v této hodině nouze i naděje spoléhá.“ Položil mi ruku na rameno a klidně a pevně řekl: „Nemějte obavy, Palestina bude vaše“. 4]

Takovýto závazek Židům byl pochopitelně v naprostém rozporu s Wilsonovým hlasitě a často proklamovaným principem na „právo sebeurčení všech národů“, jelikož Židům přislíbenou Palestinu už lid, doufající ve své vlastní sebeurčení, obýval. Pravdou je, že Wilsona více zajímal rétorický účinek jeho 8. ledna 1918 vyhlášených slavných „Čtrnácti bodů“, obsahujících výčet zásad americké politiky v průběhu mírové konference, než jejich skutečný význam,

Oplýval právníkou verbální sofistikou a přetékal nejnovějšími liberálními frázemi o žádoucnosti „míru bez vítězství“, „světa bezpečného pro demokracii“, ale zřejmě neměl ani zájem, ani povědomí o realitě situace, k níž se mělo jeho Čtrnáct bodů – stejně jako „Čtyři zásady“ z 11. února 1918, „Čtyři cíle“ (4. července 1918) a „Pět detailů“ (27. září 1918) – údajně vztahovat.

rabín Stephen Wise

Například hned první ze Čtrnácti bodů volal po odtajnění všech zákulisních diplomatických vyjednávání a požadoval, aby „diplomacie vždy postupovala jasně a v zorném poli veřejnosti“. Lze jen spekulovat nad tím, čím si nacpal dýmku předtím, než přišel s myšlenkou tak hluboce v rozporu se zdravým rozumem a lidskou přirozeností. Wilson sám v příštím roce ignoroval svůj příkaz tak důkladně – když vedl většinu svých pařížských jednání za zavřenými dveřmi – že ministr zahraničí Robert Lansing ho musel varovat před špatným dojmem, kterým

jeho tajnůstkářství působí na veřejnost.

Šestý bod ze 14, jenž urgoval stažení německých vojsk z ruského území a vyhlášoval obecnou politiku nezasahování vůči bolševikům, kteří Rusko právě v té době zabírali pomocí brutální likvidace „třídních nepřátel“, nese nezaměnitelný Baruchův a Brandeisův podpis. Spojence bolševici znepokojovali primárně ze dvou důvodů: zaprvé podkopávali sílu Ruska k dalšímu boji s Němci (v březnu 1918 s nimi nakonec uzavřeli separátní mír a následně nekladli účinný odpor další německé ozbrojené přítomnosti na ruském území) a zadruhé, protože se báli rozšíření bolševismu do vlastních zemí v případě jeho úspěchu v Rusku. Tyto pohnutky vedly k jisté vojenské pomoci Bílým vojskům. Od počátku revoluci v Rusku nakloněný Wilson 5] i této nedostatečné iniciativě vehementně odporoval, a navzdory prosbám Spojenců odmítl do Ruska vyslat silnější než symbolický americký kontingent – nakonec beztak odsouzený k roli pouhého pozorovatele.

Neznalý člověk by snad mohl Wilsonovo naléhání na nezasahování vůči bolševikům přičíst obrovské míře naivity – šlo koneckonců o jednoho z nejnaivnějších obhájců demokracie, a pokud skutečně věřil, že cílem americké účasti v první světové válce bylo učinit svět bezpečnějším pro demokracii, pak lze připustit i to, že by triumf bolševiků v Rusku považoval za výhru pro „svobodu ve světě, spravedlnost a mír.“ Wilson ale pochopitelně ničemu z toho nevěřil. Zavedl USA do války, protože mu to poručili lidé, kteří ho podporovali, lichotili mu, ve svých novinových listech ho označovali jako „obránce lidu“ a provázeli ho jeho politickou kariérou. Spojenecké snahy o pomoc Bílým proti bolševikům sabotoval z téhož důvodu: stejní lidé mu to poručili.

Historiky – dodnes omlouvající Wilsonův postoj k bolševismu coby pouhou liberální krátkozrakost (v té době nebyl Wilsonův optimistický náhled na bolševickou revoluci mezi liberály výjimkou) – ale usvědčuje z omylu množství dobových dokumentů. Americký diplomatický personál podával do Washingtonu ministru zahraničí pravidelné podrobné informace; stejně tak činili coby úlitba Spojencům do Ruska vyslaní američtí vojenští pozorovatelé. Zprávy, které do Washingtonu přicházely ze všech ruských zdrojů, se od sebe příliš nelišily: většina bolševiků nepřísluší k „velkému, štědrému ruskému národu“, jde o Židy; většina Rusů stojí proti nim; ničí Rusko i jeho nejkvalitnější syny; jsou hrozbou světu, kterou je nutno v zárodku a bez otálení vykořenit.

Národní archivy ve Washingtonu jsou plné dokumentů Ministerstev zahraničí a války, nesoucích se v tomto duchu. Řada hlášení pro ministerstvo zahraničí byla už dávno sebrána, přetištěna v obsáhlých svazcích a uveřejněna – a i ty, které zatím nebyly, může kterýkoliv pečlivý výzkumník poměrně snadno nalézt.

Dva týdny před Wilsonovým přednesem válečné zprávy před Kongresem a skoro deset měsíců před vyhlášením Čtrnácti bodů dorazila do Washingtonu informace, ukazující na skutečné hybatele probíhající ruské revoluce, toho času se nacházející ve fázi tzv. Prozatímní vlády. 19. března 1917 poslal americký velvyslanec David Rowland Francis z Moskvy telegram ministru zahraničí Robertu Lansingovi v tomto znění: „Pro Židy má úspěch revoluce nezměrnou důležitost. Pokud však Židé uspějí, je třeba se mít nanejvýš na pozoru, aby se

revoluce nedostala do stadia, kdy by vyvolala odpor... v Rusku početných antisemitů (sic).“ 6]

Druhého května 1918 pak z Moskvy americký generální konzul poslal Lansingovi tento telegram: „... Židé v místních sovětech převládají, mezi lidem narůstají protižidovské nálady a postupující Němci začínají být vnímáni jako osvoboditelé... Německé a ukrajinské síly postupují na Brjansk, sídlo generálního štábu Rudé armády, ta ale postrádá disciplínu a morálku, před nepřítelem prchá bez boje a plení místní obyvatelstvo, které je připraveno uvítat Němce jako spasitele...“ 7]

Zpráva vojenské zpravodajské služby z 1. března 1919 sestavená kapitánem americké armády Montgomerym Schuylerem je - co se týče popisů bolševických aktivit z amerických diplomatických, obchodních a vojenských zdrojů mezi roky 1917-1919 - spíše pravidlem nežli výjimkou. Všimněte si ve třetím odstavci odkazu na rozkazy nevměšovat se místních záležitostí. Prezident Wilson pod tlakem Spojenců neochotně schválil vyslání nemnoha příslušníků americké armády do revolucí zmítaného Ruska, měli však rozkazy nepomáhat Bílým Rusům nebo škodit bolševikům. Wilson to navenek ospravedlňoval humanitářskými důvody a obavami o svobodu a lidská práva, dokumenty ho však usvědčují ze lži.

Vojenskou účast ve Velké válce Wilson ospravedlnil učiněním světa „bezpečným pro demokracii“, zničením „autokratické moci“ německé vlády a poskytnutím „práva na sebeurčení“ německému národu. Proč v tom případě odmítal intervenci proti bolševikům, kteří v Rusku očividně vytvářeli režim každému humanitáři - nebo i upřímnému liberálovi - odpornější, než jakým bylo wilhelmovské Německo? Navíc mohla odhodlaná spojenecká intervence v Rusku dosáhnout zničení bolševiků relativně „lacino“, zatímco Wilsonova protiněmecká politika prodloužením 1. světové války o dva roky vyústila ve smrt tří milionů mužů (včetně 115 000 Američanů) a další devastaci evropského kulturního dědictví.

Každý Wilsonem učiněný zásadní zahraničně politický krok - zatažení USA do války, zablokování spojenecké protibolševické intervence, podpora britského mandátu nad Palestinou - ho nejenže nutil popřít tu či onu dříve s pompou vyhlášenou vznešenou zásadu, ale posloužil také zájmům jeho židovských rádců a podporovatelů. Woodrow Wilson úmyslně obětoval miliony životů vlastních lidí, aby potěšil nepopsatelně zlé lidi a udržel si jejich podporu. (Plný text zprávy otištěn v Příloze na konci článku.)

Pátého července 1918 přišel Lansingovi podrobný telegram od amerického konzula ve Vladivostoku, Johna Kennetha Caldwell. Obsahoval i zprávu amerického obchodního zástupce, který v předcházejících 13 měsících procestoval Rusko a dopodrobna popsal utrpení ruského lidu z rukou bolševiků, které Wilson tak úzkostlivě chránil: „... V každém městě, ve kterém jsem pobýval, bolševici jednoduše loupí, vraždí a pálí. V podstatě veškeré podnikání se ocitlo v troskách... Polovina sovětů v každém městě sestává z Židů toho nejhoršího druhu, z nichž mnozí jsou anarchisté... Velké množství Rusů dává přednost dokonce i německé tyranii před vládou bolševického teroru. Doporučuji pečlivě zvážit možnost spojenecké intervence...“ 8]

A 5. října 1918 přišel do Washingtonu telegram z londýnské ambasády Spojených států. Sestával z očitých svědectví holandského diplomata, právě dorazivšího z Petrohradu. Popis hromadného zatýkání, hladovění a masakrů páchaných na ruském lidu bolševiky byl zakončen takto:

„Z předcházejících řádků vyplývá naprosto zásadně kritičnost současného vývoje. Nebezpečí je natolik obrovské, že cítím povinnost upozornit britskou a i všechny ostatní vlády: pokud nebude bolševismus v Rusku okamžitě zdušen, bude ohrožena civilizace na celém světě... Okamžitě potlačení bolševismu pokládám za největší výzvu, již nyní svět čelí, převyšující dokonce i stále ještě zuřící válku. Pokud nebude bolševismus vymýcen, jistě se v této či jiné podobě rozšíří do Evropy a celého světa – je totiž organizován a zaváděn Židy bez národnosti, jejichž jediným cílem je zničení stávajícího řádu pro vlastní účely. Jediným způsobem, jak tomuto nebezpečí předejít, představuje společná akce všech mocností.“ 9]

Pro zformování Wilsonovy politiky nezasahování proti ruským bolševikům byla nejdůležitější informací z revolucí zmítaného Ruska tato věta: „Pro Židy má úspěch revoluce nezměrnou důležitost“. Ve zprávě Kongresu volající po válce proti Německu chválil Wilson svržení cara „slavným, velkomyslným ruským lidem.“ Ve skutečnosti však Woodrow Wilson ve spolupráci se svými židovskými rádci umožnil titěrné cizí menšině upevnit novou – s carským režimem co do krutosti neporovnatelnou – tyranii nad ruským lidem. Na fotce je zobrazen Lenin – Rus přinejlepším z jedné čtvrtiny – burčující komunistický dav v květnu 1920. Pod ním stojí židovští komisaři Trocký a Kameněv, soupeři o pozici č. 2 v bolševické hierarchii.

Dvanáctého listopadu 1918 přeposlalo americké vyslanectví v Kodani do Washingtonu zprávu amerického bankéře R. R. Stevense, zástupce newyorské National City Bank v Rusku, který právě dokončil důkladnou cestu skrz bolševiky okupované oblasti. Stevens jen zopakoval poznatky ostatních pozorovatelů. „Je nutno uvědomit si, že od nejmenších okresů až nahoru k centrálním orgánům je vláda složena téměř výhradně z Židů...“ Dále popisuje utrpení a smrt ruského lidu pod knutou bolševismu a také on volá po intervenci: „Celé lidstvo proti tomu vystupuje; celý svět by měl povstat a žádat o takovou vládu, pod níž má každý člověk a všechny třídy právo na existenci... Jediným řešením ruského problému je mezinárodní intervence na humanitárních základech, podpořená nezbytně mocnou vojenskou silou.“

Nic z toho nemělo na Wilsona pražádný vliv. Odmítl jakkoliv vystoupit proti hrůzám v Rusku a nadále zastával pozici, že bolševikům je třeba bez zasahování Západu ponechat volnou ruku při uplatňování jejich vůle na poraženém ruském lidu, což byl přesně stav, jaký Židům

vyhovoval – tedy v Rusku. V Palestině naopak na západní intervenci spoléhali a Wilson se opět prokázal být užitečným a ochotným nástrojem.

Dvanáctý z Wilsonových bodů (plné znění [zde](#) – pozn. DP) zdůraznil, že „národům, nacházejícím se momentálně pod tureckou nadvládou, by měla být zajištěna nezpochybnitelná bezpečnost života a nenarušovaná možnost autonomního vývoje.“ Slib autonomie byl pokračováním britské válečné propagandy, šířené za účelem zajištění podpory obyvatel Blízkého východu pro spojenecké válečné úsilí. Osvědčila se – pomohla vyvolat protiturecké povstání, a tak se velká část východního Středomoří dostala do britských rukou.

Tváří v tvář židovským požadavkům však Wilsonův slib neznamenal o mnoho více než předchozí britské. Arabská autonomie byla asi tou poslední věcí, po které Židé toužili. Sionisté na mírové konferenci nestáli dokonce ani o autonomii židovskou, ta by na jejich bedra totiž naložila míru zodpovědnosti, kterou nebyli ochotni přijmout – včetně odpovědnosti za vlastní obranu před Palestinci, o jejichž zemi usilovali.

Vizí sionistů bylo nahradit tureckou vládu v Palestině britskou; zatímco Židé by získali volné pole působnosti při záboru země a budování pro židovský stát nezbytné infrastruktury, měli Britové udržovat právo a pořádek, zajistit fungování pošty, dochvilnost autobusů, a také chránit Židy před nevyhnutelným hněvem Palestinců. Jakmile by se stali Židé dostatečně silnými, převzali by vládu od Britů i *de iure*. Takto to vykreslil Lansingovi a Lloydovi Georgovi v Paříži Weizmann. 10]

K podobnému výsledku nakonec mírová konference skutečně dospěla. Jistě, Židé nedostali všechno, co žádali – požadovali toho totiž opravdu hodně. Oblast, kterou pro ně měli Britové spravovat coby budoucí židovský stát, nezahrnovala jen celou Palestinu, ale také třetinu Libanonu, celý východní břeh Jordánu až na předměstí Ammánu a nezanedbatelné kusy Egypta a Sýrie. 11] V tomto rozsahu jim zemi podle všeho přislíbil Jehova.

Když se ukázalo, že Palestinský mandát bude sestávat z území v asi polovičním rozsahu oproti židovským požadavkům, měl Brandeis tolik drzosti, aby zaslal účastníkům konference telegram, vyzývající „křesťanské národy“ k dodržení „slavnostního slibu Izraeli“ zvětšením územního rozsahu Mandátu. 12] Až do roku 1922, kdy Společnost národů formálně schválila Palestinský mandát – přičemž z jeho působnosti explicitně vyňala Transjordánsko (Východní břeh) – věřili Židé v získání většiny vytyčené a požadované země.

Židé též nestáli o spojeneckou vyšetřovací komisi (tzv. King-Craneovu komisi), jejímž úkolem bylo zjistit přání a vůli obyvatel Mandátu – a o výsledcích šetření zpravit mírovou konferenci. Proto popoháněli Wilsona, aby podepsal dohodu ještě předtím, než stihne Komise svou zprávu dodat.

Když byla konečně v srpnu 1919 zpráva prezentována, její vyznění bylo v naprostém rozporu s židovskými cíli. Dospěla k závěru, že vystavit obyvatele Palestiny „neomezené židovské imigraci a neutuchajícímu finančnímu a sociálnímu tlaku na vzdání se půdy by bylo obřím porušením zásady (sebeurčení)...“ 13] V té době však už byla Versailleská smlouva

podepsaná (28. června) a Wilson se vrátil zpět do Ameriky, vítán nadšenými davy. Křížová výprava za „právo na sebeurčení pro všechny národy“ byla příhodně zapomenuta.

O událostech v Palestině po podepsání Versaillské smlouvy by šlo popsat mnoho stran: o židovské imigraci a záborech půdy, o konfliktech s Palestinci, o židovské prohnanosti při jednání s jejich britskými ochránci. Tato stať však není historií sionismu jako takovou – snaží se osvětlit způsob, jakým Židé užitím sionismu coby organizačního a jednotícího principu získali kontrolu nad americkou vládou, aby jí následně (zne)užili k vlastním účelům – k nevyčíslitelné škodě Američanů i Evropanů. Proto bude vývoj v Palestině jen zběžně načrtnut a pozornost bude i nadále soustředěna na židovskou činnost v Americe a Evropě.

Jak jsme ukázali v první části této série, židovské předmostí v Americe vzniklo v průběhu asi 35 let zhruba od roku 1880 do začátku války, přičemž ve druhé polovině této periody postupovali Židé určitého plánu na získání politického vlivu v USA. Ten měl tři hlavní složky: obecné navyšování počtů, finančních zdrojů a kontroly nad médii; nalezení vhodného nástroje, ochotného k vykonávání jejich vůle; a následně využití veškerých prostředků v rozhodujícím okamžiku – konkrétně v průběhu mírové konference, uzavírající dlouho očekávanou válku mezi gójskými národy.

Plán vyšel v podstatě do puntíku. Nejen, že Židé získali na mírové konferenci většinu z toho, co požadovali – nově nabytou sílu ve finanční a mediální oblasti mohli nadále užívat k dalším účelům. I když Woodrow Wilson (který se v září 1919 zhroutil a až do své smrti v roce 1924 zůstal invalidní) jim po skončení Pařížské konference nebyl dále k užitku, nízká forma demokracie, v níž se americký politický systém na začátku 20. století vykristalizoval, sloužil jako ideální semeniště podobných vůdců, které mohli Židé ovládat podobně jako Wilsona.

Poznámky:

Pro obsah Herzlova oznámení, viz National Vanguard č. 91, str. 12.

My Diary at the Conference of Paris, David Hunter Miller (New York, 1924), sv. IV, s. 254-267. Novější prací, pokrývající nejen Pařížskou konferenci, ale celé období 1918-48 je *The Palestine Diary*, Robert John and Sami Hadawi (New York, 1970). Jedná se zřejmě o nejcennější jednotlivý v angličtině dostupný zdroj ohledně sionistických machinací, vedoucích k vyvlastnění Palestinců a vzniku státu Izrael.

Bernard M. Baruch (1870-1965), Žid smíšeného sefardského a aškenázského původu, započal svou kariéru jako poslíček makléře z Wall Street. Později začal sám po straně překupovat akcie a prodávat burzovní rady. V roce 1898 si koupil křeslo na newyorské burze a do roku 1910 získal spekulacemi obrovské bohatství – disponoval takřka nevysvětlitelnou intuicí ohledně budoucího vývoje akcií. V roce 1918 ho prezident Wilson jmenoval předsedou Rady válečného průmyslu, což z něj učinilo de facto nejmocnějšího muže americké ekonomiky v poslední fázi 1. sv. války. V Radě pracoval pro Barucha i další židovský spekulant – self-made-man: Eugene Meyer, pozdější vlastník *Washington Post*. Jeho dcera Katherine Meyer Graham vedla list v jeho nejslavnější éře během aféry Watergate a zemřela v roce 2001.

Challenging Years, Stephen S. Wise (New York, 1949), s. 197. Stephen Wise (1874-1949), narozený v Maďarsku, přišel do Ameriky v roce 1875 coby předvoj židovské invazní armády. Stal se předákem jedné z největších židovských kongregací v New Yorku a uplatňoval významný vliv na místní organizaci Demokratické strany. V roce 1898 se zúčastnil druhého sionistického kongresu v Basileji a v tomtéž roce se stal jedním z otců-zakladatelů amerického sionismu. Během WW1 vytvořil Americký židovský kongres a stal se jeho prezidentem. Později podporoval Světový židovský kongres a stal se i jeho prezidentem. I když se Wise podílel s Brandeisem a Baruchem na ‚navigaci‘ prezidenta Wilsona poválečnými vyjednáváními, důležitější a zhoubnější roli ‚sehrál‘ až během vlády F. D. Roosevelta. Od roku 1933 až do své smrti si Wise udržoval silný vliv na americkou politiku a byl jedním z předních šířitelů protiněmecké propagandy, která USA zavedla do války.

Wilson ve svém projevu před Kongresem 2. dubna 1917, volajícím po americkém vyhlášení války Německu, hovořil o tehdy mladé ruské revoluci takto:

„Necítí snad každý Američan, že tyto úžasné a povzbuzující věci (sic!), které se v posledních týdnech odehrály v Rusku, přidaly k našim nadějím na mírovou budoucnost i pocit jistoty? Rusko bylo těmi, kteří jej znali nejlépe, vždy považováno za demokratické v srdci, ve všech základních myšlenkových mechanismech, v důvěrných vztazích jeho lidu, vypovídajícím o jeho přirozených instinktech a postoji k životu. Samovláda, tak dlouho stojící na vrcholu tamější politické hierarchie – jakkoli tam stála dlouho a oděna strašlivou realitou moci – nebyla ve skutečnosti ruská původem, charakterem ani účelem; nyní byla tedy setřesena a slavný a štědrý ruský lid se v celé své naivní majestátnosti a moci přidal k silám bojujícím za svobodu, spravedlnost a mír. Zde nacházíme partnera hodného Ligy cti.“ (BARF)

Výsledek revoluce se od Wilsonovy predikce lišil takřka zrcadlově: místo přistoupení Ruska ke Spojencům (kam ostatně patřilo už carské Rusko) se země z války stáhla.

Papers Relating to the Foreign Relations of the United States, 1918, Russia (Washington, 1931) sv. I, s. 7.

Ibid., sv. I, s. 518.

Ibid., sv. II, s. 239-241.

Ibid., sv. I, s. 674-679.

Memoirs of the Peace Conference, David Lloyd George (New Haven, 1939), s. 748.

Palestine Diary, sv. I, s. 123-125.

Ibid., s. 142-143.

Ibid., s. 139.

Příloha

Dopis kpt. Schuylera:

(psáno rukou navrchu stránky) **383.9 Mil. Int. Report, Schuyler**

V odpovědi prosím

odkazujte na Č. _____

[orazítkováno]

ODTAJNĚNO

MinObr. 5200.9 27.září 1958

NWR (podpis 17.8. 1960)

DO VLASTNÍCH RUKOU A TAJNĚ

VÁLEČNÝ ODBOR

AMERICKÝ EXPEDIČNÍ SBOR. SIBIŘ

KANCELÁŘ NÁČELNÍKA ŠTÁBU

ZPRAVODAJSKÉ ODDĚLENÍ

1. března 1919

Vážený podplukovníku Barrowsi

Právě jsem dostal Váš dopis z 29. ledna, přeposlaný baronem Hovenem ze štábu generála Romanovského, který právě dorazil do Omsku. Pochopitelně mě velice zaujaly Vaše novinky, jelikož jsem sám nebyl sto zjistit nic o pohybu našich důstojníků.

Obával jsem se, že uvážnu na nějaký čas v Omsku, i když ostatní odejdou a přestože se chci z osobních i obchodních důvodů chci dostat domů co nejdříve, uvědomuji si, že zde jsem k užitku více, než bych mohl být kdekoliv jinde. Přesto se musím přiznat, že tato práce je pro mě natolik povědomá - sleduji zrod už páté revoluce - že ztratila veškeré kouzlo novosti.

Ani jsem se nesnažil psát Vám nic o situaci tady v Omsku, neboť jsem usoudil, že zdejší situace je natolik proměnlivá, že cokoliv, co bych napsal, by se stalo bezcenným ještě před doručením. Poručík Cushing sestavuje pravidelnou týdenní zprávu, kterou odesílá pod vlastním jménem a která prozatím postačí za nás oba. Možná byly mé telegramy četnější, než jste doufal a některé popisované otázky se vůbec netýkaly naší výpravy. Byl jsem si toho při odesílání vědom, rozhodl jsem

však raději popsat více než méně. Striktně se držím svých rozkazů a nezasahuji do místních záležitostí ani radou, jakkoliv se musím přiznat, že je dosti obtížné nepodlehnout nutkání zachránit místní vládu před ní samotnou.

Problémy, kterým omská vláda čelí, nejsou nepodobné těm, které muselo překonávat každé hnutí v průběhu historie; neodbytný problém představuje v tomto případě fakt, že admirál Kolčak musí pracovat s materiálem, který má k dispozici, konkrétně s dnešními Rusy. Ti jsou následkem událostí posledních tří let natolik důkladně dezorganizováni a zbaveni energie, že nejsou schopni ani sami za sebe myslet, natožpak si vládnout.

Především je nutno zdůraznit, že převrat, provedený přáteli admirála Kolčaka, jímž se ujal pozice Vrchního guvernéra, byl naprostou nezbytností, která jediná zabránila tomu, aby bolševici nemohli utrhnout celou Sibiř jako zralé jablko. Skupina nepraktických teoretiků, s kterými jsem strávil večer v železničním vagonu na mandžuské stanici – pan Avksentjev (bývalý ministr vnitra Kerenského vlády) a spol. – byli mnohem horší než otevření anarchisté. Šlo totiž o slabé snílky, kteří nebyli schopni zajistit a udržet ani obyčejnou funkční policii, nezbytný předpoklad života jakéhokoliv společenství. Ulice Omsku přetékały zločinem, vraždy a přepadení tam byly na denním pořádku a bolševické městské rady vládly svým vlastním způsobem – tak jako dnes ve Vladivostoku.

Je pochopitelně velmi obtížné legalizovat pozici admirála Kolčaka, popravdě řečeno vlastně nemožné – přestože byla jeho akce posvěcena výnosem tzv. tehdejší vlády, šlo jednoduše o puč. Jeho postavení však je podle ruského práva stejně pevné jako kterékoliv z předchozích revolučních vlád.

Zpočátku byly – diktovány nezbytností – jeho činy na obnovu pořádku autokratické; závisel na podpoře armády a především důstojnického sboru a místní rozbroje potlačil tvrdou rukou...

[strana 2]

Od té doby se však postupně ukázal být – do míry, do jaké mu to okolnosti dovolily – stále více liberálním, a troufnu si říci a jsem o tom pevně přesvědčen, že jeho vlastní osobní přesvědčení a smýšlení je mnohem liberálnější, než za jaké jej jeho okolí pokládá. V tomto ohledu pro něj je neštěstím, že musel spoléhat při udržení své pozice a záchraně své vlády před bolševickými živly, na Sibíři tak běžnými, na železnou pěst.

Není nejspíš nejmoudřejší toto v Americe příliš nahlas vyslovovat, ale bolševické hnutí jest, a od počátku bylo, kontrolováno ruskými Židy nejodpudivějšího typu, kteří pobývali ve Spojených státech a nasáli zde to nejhorší z naší civilizace, aniž by byť jen v nejmenším pochopili, co skutečně myslíme svobodou. (Nemám na mysli od začátku války

v Americe tak nadužívané slovo ‚svoboda‘, ale jeho skutečný význam). Skuteční Rusové si toto uvědomují, a podezírají Američany z totožného smýšlení jako tyto ohavné exempláře lidstva, s nimiž nyní přicházejí do kontaktu. Ohledně podílu bolševiků v sibiřském obyvatelstvu jsem viděl celou škálu spekulací a dohadů - za pravdě nejbližší z ní považuji odhad generála Ivanova-Rinova: pouhá 2%. Na této straně Uralu lze stěží nalézt rolníka zajímavějšího se o bolševismus - leda do té míry, do níž představuje hrozbu jeho majetku; vlastně si myslím, že jejich názory příliš neliší od reakce našich úctyhodných farmářů, když jsou s ideou bolševismu seznámeni.

Naneštěstí si někteří z našich lidí v Státech - hlavně ti s vyvinutými hlasivkami - myslí, že bolševiky patří jako kteroukoliv jinou skutečnou politickou stranu přinejmenším vyslechnout. To je Rusům naprosto nepochopitelné a sám musím přiznat - aniž bych se považoval za zaujatého - že bych ani na vteřinu neváhal bez soudu postavit ke zdi kohokoliv, kdo by se přihlásil k bolševismu. Raději bych nechal vzteklého psa volně pobíhat kolem houfu dětí.

Jistě budete můj postoj pokládat za extrémní, ale cítím, že historický soud nedopadne v tomto případě pro Ameriku příliš slavně. Je z velké části naší chybou, že se bolševismus rozšířil do současné míry. Také se obávám, že nebudeme shledáni bez viny na kruté a nesmyslné oběti tisíců životů v divokých orgiích krveprolévání za účelem zavedení autokratické a despoticke vlády, jejíž principy byly odmítnuty každým lidským společenstvím, které se s nimi setkalo.

V průběhu minulého měsíce jsem se čas od času obával, že Kolčakova vláda nedožije následujícího rána. Hádám, že mám ze všech cizinců v Omsku nejužší spojení s vládními předáky a mé informační zdroje jsou natolik rozmanité a početné, že v každé otázce vyslechnu celé do úvahy přicházející názorové spektrum. Zprávy o jednáních s bolševiky na Princových ostrovech (viz John M. Thompson, ***Russia, Bolshevism, and the Versailles Peace***. Princeton University Press, 2015 s. 109-110 - pozn. DP) představovaly pro omskou vládu blesk z čistého nebe a tvrdý direkt. Zasáhly ji natolik, že by dle mého soudu bez rozvážných a správně načasovaných rad vláda na místě padla a její členové se rozprchli.

[strana 3]

Později se tato novina rozšířila dále a vyvolala dosti silné reakční hnutí mezi kozáckými důstojníky a přívrženci starého režimu. Toto bylo odhaleno a s dobrými výsledky ponecháváno sejit na úbytě. Po selhání mírových rozhovorů na Princově ostrově získala vláda část své síly zpět a dnes mám za to, že se nějaký čas udrží, **pokud jí Spojenci nebo USA neušetří další sérii tvrdých úderů.**

Vychytralou a bezskrupulózní japonskou propagandu, s níž se zde setkávám, bych označil za nejzajímavější počín této země v dané oblasti. Způsob, jakým Japonci obsadili Koreu a z naší slavnostní smlouvy s nebohým národem učinili bezcenný cár papíru, je v porovnání s metodami, nasazenými proti Kolčakově Sibiři dětskou hrou. Admirál Kolčak Japonce nenávidí, což si oni pochopitelně uvědomují a náležitě mu to oplácejí. Součinné působení jejich a bolševické propagandy v USA a jinde je velmi účinné. Dovedu pochopit její efekt na lidi neznalé ohledně našich zahraničních vztahů s ruským národem, nikoli však zodpovědné muže, kteří ji ochotně naslouchají. Pokud se budoucnost ruského národa bude řídit jeho přáními a pocity, nepochybně nebude bolševická. Poddali se mu, jelikož s ním neuměli bojovat a také proto, že udeřil v psychologickém momentu, kdy byla morálka lidu natolik otřesena, že byli ochotni strpět cokoliv, jen aby byli ponecháni na pokoji.

Nyní naplňovaný plán na zformování lidových shromáždění napříč Sibiří bude jistě užitečný, i pokud uspěje jen částečně (nevěřím ani, že lze momentálně očekávat více), a poskytne kýžený důkaz upřímnosti Kolčakových slibů.

Nepodléhejte prosím domněnce, že jsem nadšeným zastáncem současné vlády, že ji považuji za dokonalou, či dokonce jen dobrou; uznávám však, že už nyní se jí povedlo sjednotit pod svá křídla početnější a rozmanitější prvky ruského národa, než kterékoli jiné vládě, která by mohla stát na jejím místě. Momentálně není na pořadu dne ideální vláda, ale taková, která vydrží alespoň několik týdnů, a které se podaří obnovit pořádek v takovém rozsahu, aby se mohly uskutečnit volby bez zastrasování a podvodů.

Osobně si žiji vcelku pohodlně; Cushingovi i mně poskytla vláda vlastní pokoj a bude nemožné řídit se doporučeními adjutanta z nedávného telegramu, jelikož žádné další pokoje nejsou k dispozici, přestože jsme o ně žádali už před dvěma měsíci. S přátelskými pozdravy všem přátelům.

Zůstávám v dokonalé úctě

(podepsán)

Montgomery Schuyler

Captain, USA

podplk. Barrows, Vladivostok

Z magazínu *National Vanguard* (březen 1983), přepsal Michael Olanich.